

SUSAN MALLERY

Duizend

kleine

dingen

Vertaling Sonja van Toorn

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2017 Susan Mallery Inc.
Oorspronkelijke titel: *A Million Little Things*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2017 HarperCollins Holland
Vertaling: Sonja van Toorn
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © zoranm / Getty Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0236 1
ISBN 978 94 027 5789 7 (e-book)
NUR 302
Eerste druk februari 2019

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

‘Mijn naam is Zoe Saldivar en ik heb net stomme seks gehad met mijn ex-vriend.’

Terwijl Zoe dat zei, trok ze voorzichtig aan het touwtje van het zolderluik. Het mechanisme was niet helemaal in orde en als het luik te snel terugschoot, dan kreeg ze het never nooit meer los. Tenminste, dat had haar makelaar gezegd tijdens de bezichtiging van het huis.

‘Niet dat de seks stom was,’ ging ze verder. ‘Die was wel oké. Nu zou ik graag zeggen dat ik te veel gedronken had, maar dat was niet het geval. Ik wist wat ik deed. Dat wist ik heel goed. Ik ben gewoon een slappeling. Zo. Dat is er ook weer uit. In een moment van zwakte was ik zo stom om seks te hebben met mijn ex.’

De ladder schoof keurig omlaag in het kleine gangetje van haar huis. Met haar voet op de onderste trede keek Zoe streng naar Mason, haar groot uitgevallen rode kater.

‘Zeg jij niets?’ vroeg ze. ‘Geen goede raad vandaag?’

Mason kneep zijn ogen even dicht.

‘Is dat desinteresse of vergevingsgezindheid?’

Mason geeuwde.

‘Ik weet niet wat erger is,’ gaf Zoe toe. ‘Die stomme seks of het feit dat jij de enige bent met wie ik erover kan praten.’

Ze klom het smalle, wankel trapje op naar de verrassend ruime zolder. Vooralsnog had ze er niet veel neergezet – met name omdat het zo goed als onmogelijk was om zware, grote spullen dat trapje op te hijsen. Maar haar koffers hadden er een

goed plekje gevonden, plus de vlaggenverzameling die ze onlangs op een braderie gekocht had. Haar moeder had het altijd leuk gevonden om voor elk seizoen en elke feestdag een toepasselijke vlag te hebben, en nu Zoe een eigen huisje had, had ze zich voorgenomen die traditie voort te zetten.

Hoe groot ook, elke zolder had iets griezeligs. Snel deed ze het licht aan. Het was ruim en open en het rook er niet muf, maar hallo, het bleef een zolder.

Na de anderhalve meter lange vlaggenstok naar het luik geschoven te hebben, ging ze terug om een toepasselijke voorjaarsvlag uit te zoeken. Glimlachend hield ze een vlag met een prachtig ingeweven boeket felgekleurde bloemen op. 'Perfect.'

Er kraakte iets.

Op het moment dat Zoe zich omdraaide, zag ze Mason zich net afzetten voor de sprong.

'Nee!'

Daar zat ze echt niet op te wachten, dat haar kat zich zou verstoppen in een van de donkere hoekjes hier, zodat ze de hele middag bezig zou zijn hem naar beneden te lokken.

Mason keek haar onschuldig aan. Heb je het tegen mij, vroegen zijn groene ogen voor hij de zolder op sprong.

Mason was een flinke jongen. Bijna tien kilo spieren. Nou ja, en misschien wat te veel kattensnoepjes. Hoe dan ook, toen hij zich afzette, zette de trap zich ook af. Vervolgens schoot het ding met verbazingwekkende snelheid omhoog. Het luik sloeg dicht met een klap waar de muren van trilden.

In de stilte die volgde, keken Zoe en Mason elkaar aan. Toen wandelde de kat met zijn staart in de lucht weg, de zolder op. Op ontdekkingsreis alsof er niets aan de hand was.

Maar Zoe wist wel beter.

‘Sla het luik niet te hard dicht. Het mechanisme is van ouderdom een beetje verbogen en moet vervangen worden. Als het hard dichtklapt, krijg je het never nooit meer open.’

De woorden van de makelaar herhaalden zich in haar hoofd. Ze had wel naar hem geluisterd, maar zijn advies niet opgevolgd. Haar prioriteiten hadden ergens anders gelegen: verf uitzoeken en nieuwe gordijnen. Wie maakt zich dan druk om een zoldertrap?

Nou, zij dus. Nu wel.

Ze liet de vlag uit haar handen vallen, liep naar het luik en gaf er een zetje tegen. Er gebeurde niets. Ze duwde wat harder, met hetzelfde resultaat.

Zoe was geen technisch aangelegd persoon. Ze kon een peer-tje vervangen en haar computer updaten als de beste, maar daar hield het ook wel een beetje mee op. Het idee achter de zoldertrap kon ze nog bevatten. Als je aan een touwtje trok, ging het luik open. Dan kwam de trap vanzelf omlaag. Als ze klaar was, duwde ze de trap omhoog en dan ging het luik netjes dicht.

Maar hoe deed je dat van bovenaf, als het luik muurvast zat? Geen idee. Als ze erop ging staan en het luik ging open, dan stortte ze naar beneden. Dat kon niet goed aflopen.

Ze knielde voor het luik, zette haar handen aan weerszijden van de trap en duwde zo hard ze kon. Er was geen beweging in te krijgen. Ze zat echt opgesloten.

Peinzend ging ze op haar hurken zitten. Wat nu? Schreeuwen had geen zin; er was niemand anders thuis – logisch, want er woonde niemand anders. Natuurlijk had ze wel vrienden en vriendinnen, maar die zouden haar pas na een paar dagen gaan

missen. Hetzelfde gold voor haar vader. Haar mobiele telefoon lag beneden en zwaaien naar burens of voorbijgangers werd lastig aangezien de zolder geen ramen had.

Ze slikte en hield zichzelf voor dat het niet warmer was dan in het begin. Het viel allemaal wel mee. Ze was niet gewond en kon nog ademhalen. Alles kwam goed. Er bewoog iets in de hoek en ze schrok zich lam. Met haar hand tegen haar bonzende hart gedrukt staarde ze in het donker tot ze Mason tevoorschijn zag komen. Lag het aan haar of keek hij haar met een roofzuchtige blik aan?

‘Mooi dat jij niet mijn lever op gaat peuzelen,’ zei ze.

Hij glimlachte.

Zoe dwong zichzelf op te staan. Als er een probleem was, dan was er ook een oplossing. En die zou ze vinden ook. In het allerergste geval zou ze zichzelf op het luik storten en de val voor lief nemen. Dat was beter dan een eenzame, langzame dood sterven op deze zolder.

Terwijl ze over de zolder begon te drentelen, probeerde ze positief te blijven denken. Het zou goed komen. Het zou een ontzettend leuke anekdote zijn voor later. Maar haar hersenen werkten niet helemaal mee. Die herinnerden zich natuurlijk net op dat moment alle verhalen die ze gelezen had over mensen die doodgingen en pas gevonden werden als ze gemummificeerd waren. Omdat niemand merkte dat ze er niet meer waren.

Zoiets zou haar ook kunnen overkomen, bedacht ze met schrik. Ze woonde alleen. Ze werkte vanuit huis. Haar beste vriendin was geobsedeerd door haar anderhalf jaar oude zoon-tje en ze belde zelden. Het kon best dat Zoe gemummificeerd

en zonder lever aan haar einde zou komen. Hoe dat eruitzag, wist ze nog uit haar biologieboek. Gemummificeerd zag niemand er aantrekkelijk uit.

Twintig minuten later had ze haar koffers verzameld, plus de vlaggenstok, twee muffe dekens en, vreemd genoeg, een ijzeren hark. Die laatste voorwerpen waren achtergelaten door de vorige bewoner. Als James Bond iemand kon vermoorden met een vulpen, dan kon zij zich met deze spullen als MacGyver uit haar benarde positie bevrijden.

Ze legde de vlaggenstok aan de kant waar het luik open ging en zette haar kleinste koffer ernaast. De dekens waren een laatste redmiddel: stel dat ze zichzelf inderdaad door het trapgat moest werpen, dan zou ze zich in de dekens wikkelen voor een zachtere landing. Maar eerst probeerde ze een verstandigere aanpak.

Behoedzaam wrikte ze de tanden van de hark tussen de vloer en het luik en drukte zo hard ze kon. Het luik week een millimeter en schoot toen weer terug. Nog eens. Dit keer leunde ze op het eind van de steel en gooide ze haar hele gewicht in de strijd. Ze voelde het luik weer een millimeter opengaan, toen een centimeter, toen nog iets meer. Met haar voet schoof ze de vlaggenmast in de ontstane kier om het luik open te houden.

Hijgend ging ze overeind staan en schudde haar armen los. Als ze hieruit kwam, dan moest ze hoognodig een goed gesprek voeren met Mason. En zich aanmelden bij een sportschool. En meer vrienden maken. En zo'n bejaardenketting bestellen met een alarmknop eraan.

Toen haar armen niet meer zo trilden, ging ze weer aan de slag. Dit keer kreeg ze het luik zo ver open dat ze haar kleine

koffer ertussen kon schuiven. Het plastic deukte helemaal in door de druk, maar in elk geval had ze nu een behoorlijke opening.

Twee koffers en veel gevloek later, viel het luik helemaal open. De trap schoof soepeltjes omlaag, alsof er niets aan de hand was. Mason rende er meteen vanaf, en keek vanuit de gang naar haar op alsof hij zich afvroeg waar ze bleef.

‘Later hebben we het nog wel eens over die brutale houding van jou,’ momperde Zoe, terwijl ze de trap af kwam. ‘En vanavond mag ik een wijntje.’

Vier dagen na het zolder-incident, zoals Zoe het was gaan noemen, ging ze naar Let’s Do Tea om scones te kopen voor ze naar haar vriendin Jen ging. Een van de voordelen van thuiswerken was natuurlijk dat ze haar tijd helemaal zelf in kon delen. Als zij haar werk om twee uur ’s nachts af wilde maken, dan kon dat niemand wat schelen. Het nadeel was, natuurlijk, dat niemand het zou merken als ze op zolder lag te mummificeren.

Hoe vaak ze ook tegen zichzelf zei dat ze had weten te ontsnappen en dat alles goed gekomen was, ze kon het gevoel niet van zich af zetten dat ze geconfronteerd was geweest met haar eigen sterfelijkheid – en dat ze geschrokken was. Of misschien had het algehele gevoel van onbehagen niets te maken met haar bijna-doodervaring op zolder. Misschien had het er meer mee te maken dat ze zich zo verdomd geïsoleerd voelde.

Alle vrienden die ze van haar vorige werk kende, waren ofwel met het bedrijf meeverhuisd naar San José, ofwel ze hadden een andere baan gevonden. Haar vader was een aardige vent en woonde in de buurt, maar hij bleef haar vader. Niet iemand

met wie ze lekker ging shoppen. Ze werkte thuis en er was vrijwel nooit een aanleiding om de deur uit te gaan. De afgelopen maanden was ze op een of andere manier het gevoel kwijtgeraakt dat ze lééfde.

Voor een groot deel had dat te maken met het feit dat het uit was met Chad, hield ze zichzelf voor toen ze naar de toonbank liep om scones uit te zoeken. Niet dat het verkeerd was dat ze het uitgemaakt had, maar nu was ze helemaal op zichzelf teruggeworpen.

Ze koos twaalf scones – karnemelk, bosbessen en witte chocola – voor ze terugliep naar haar auto en het kleine stukje naar Jens huis reed.

Het was half maart. Koel, met een heldere hemel. De Stille Oceaan, die nog geen kilometer verderop lag, beschermde de gemeenschap van Mischief Bay tegen uitersten, klimaattechnisch gesproken dan. Zelfs in de winter werd het zelden kouder dan een graad of vijftien, al kon het wel vochtig worden.

Zoe reed de straat in waar Jen woonde en zette de auto op de halfronde oprit. Het grote, gelijkvloerse huis stond op een ruim stuk grond. In de tuin stonden al wat oudere bomen en struiken, het dak was nieuw. In de tijd van de escalerende huizenprijzen, zeker in deze buurt, hadden Jen en haar man Kirk de jackpot gewonnen.

Met een rimpel boven haar neus bedacht ze dat Jen voor dat geluk wel een hoge prijs had moeten betalen. Bijna twee jaar geleden was Jens vader plotseling overleden. Jens moeder Pam had besloten kleiner te gaan wonen en het grote huis aan haar dochter te geven. Zoe vermoedde dat Jen, als ze mocht kiezen, liever in haar kleine appartementje was blijven wonen

als ze daarmee haar vader bij zich had kunnen houden. Zelf zou Zoe er alles voor over hebben om haar moeder terug te krijgen.

‘Door dat gedoe met die zolder ben ik wel in een morbide toestand, zeg,’ mompelde ze, toen ze uit de auto stapte. ‘Tijd voor iets vrolijkers.’

Ze liep naar de voordeur en klopte zachtjes aan, omdat een felgeel handgeschilderd bordje boven de bel waarschuwde: MIJN BABY SLAAPT!

Een paar seconden later deed Jen, een knappe brunette, de deur open. ‘Zoe,’ zei ze, een beetje verbaasd. ‘Hadden wij een afspraak?’ Toen kreunde ze. ‘O ja, natuurlijk. Sorry. Ik ben echt een slechte vriendin. Kom verder.’

Zoe sloeg haar armen om Jen heen, hield toen de doos met scones op. ‘Ik heb iets meegenomen wat we allebei eigenlijk niet mogen eten, dus ik ben ook een slechte vriendin.’

‘Heerlijk. Ik heb de laatste tijd zo’n behoefte aan koolhydraten. Hoe meer, hoe beter.’

Jen ging haar voor naar de grote open keuken. Ze zette water op, haalde een theepot uit een van de kastjes en schepte losse thee in een thee-ei. ‘De dagen gaan zo snel voorbij,’ zei ze. ‘Ik weet gewoon niet waar de tijd blijft. Wat ik ook doe, er blijven altijd duizend klusjes liggen.’

Jen droeg een wijd T-shirt en zwarte yogapants. Daaronder witte sokken, geen schoenen. Er zaten wallen onder haar ogen, alsof ze niet geslapen had, en de extra pondjes die ze tijdens de zwangerschap van haar inmiddels anderhalf jaar oude zoontje had gekweekt, zaten er allemaal nog aan.

‘Kirk heeft het zo druk op zijn werk. Ik weet dat hij gelukkig

is, maar zijn werktijden zijn om gek van te worden. Om over die partner van hem maar te zwijgen...'

'Maak je je daar nog steeds zorgen over?' vroeg Zoe medelevend.

'Dag in, dag uit. Die man is een losgeslagen cowboy. Hij lapt alle regels aan zijn laars. Het verbaast me echt dat hij nooit berispt of ontslagen is.'

Een halfjaar geleden had Kirk de betrekkelijke veiligheid van het politiebureau in Mischief Bay ingeruild voor een heel wat uitdagendere functie in Los Angeles: rechercheur bij de LAPD. Zijn partner was een oude rot in het vak, genaamd Lucas. Nu was Jen de hele tijd bang dat Lucas Kirk mee zou slepen in gevaarlijke situaties.

Zoe legde de scones op een bordje, dat ze op tafel zette. Toen haalde ze boter uit de koelkast, en melk voor in de thee. 'En Jack?' vroeg ze, met een zijdelingse blik op haar vriendin.

De tranen sprongen Jen meteen in de ogen. Even sloeg ze haar blik neer, toen keek ze met betraande ogen op. 'Hetzelfde. Slim, vrolijk, lief. Als hij nou ook nog zou...'

De fluitketel begon te fluiten. Snel draaide Jen het gas uit en schonk het kokende water op.

Een zucht verbijtend nam Zoe plaats aan de tafel. Jack was een schat van een baby die elke mijlpaal op het juiste moment had bereikt. Omdraaien, opstaan, lopen, grijpen, alles precies volgens het boekje. Het enige wat hij niet deed, was praten. Brabbelen deed hij ook niet, maar desondanks kon hij goed duidelijk maken wat hij wilde.

De laatste maanden was Jen daar steeds ongeruster over geworden. Ze was ervan overtuigd dat er iets mis was met haar

zoontje. Nu had Zoe niet zoveel ervaring met kleine kinderen dat ze daar een mening over had, maar aangezien alle specialisten die Jen geraadpleegd had, zeiden dat Jack wel zou gaan praten als hij er klaar voor was, vermoedde ze dat haar vriendin zich zorgen maakte over iets wat helemaal geen probleem hoefde te zijn.

Jen schonk twee koppen thee in en kwam aan tafel zitten. De babyfoon legde ze voor zich neer. 'Ik doe thuis heel veel testjes met Jack,' zei ze, 'en hij doet alles hartstikke goed. Volgens mij is hij heel intelligent. En ook niet in zichzelf gekeerd of zo. Ik heb een andere specialist gevonden, waar ik volgende week met hem naartoe ga.' Peinzend pakte ze een scone. 'Misschien ligt het aan zijn dieet. Maar ik let heel goed op wat hij eet. Dit krijgt hij bijvoorbeeld absoluut niet,' zei ze, haar scone in de lucht houdend. Ze zuchtte. 'Ik slaap er bijna niet van. Ik lig aldoor te piekeren.'

'Dat kan ik me voorstellen. Je hebt het er maar druk mee.'

'Nou! Die schoonmaakservice die we hadden, weet je wel? Daar ben ik mee gestopt. Ze gebruikten een of andere spray om de ramen mee te lappen. Kun je het je voorstellen? Ik had nog gezegd dat ze alleen stoom mogen gebruiken en die speciale doekjes die ik ervoor gekocht heb. Stel dat die chemische stoffen Jack in zijn ontwikkeling remmen? Stel dat het aan de verf ligt die we gebruikt hebben in huis, of aan de parketlak?'

'Stel dat er niets aan de hand is?' Zoe had het er al uitgeflapt voor ze erbij nadacht, en ze kon haar tong wel afbijten.

Beschuldigend keek Jen haar aan, haar mond vertrokken tot een boze streep. 'Je klinkt net als mijn moeder,' snauwde ze. 'Moet je horen, ik begrijp dat het voor jou niet belangrijk is,

maar Jack is mijn kind en ik ben de enige die het voor hem op kan nemen, snap je? Ik weet dat er iets niet goed is. Dat wéét ik gewoon. Als jij zelf kinderen had, zou je het begrijpen.'

Zoe had heel erg trek gehad in een chocoladescone, maar ze merkte dat ze geen hap door haar keel kreeg. 'Sorry,' zei ze. 'Ik wilde je alleen maar geruststellen.'

'Dat is dan niet gelukt.'

Ze vroeg zich af of Jen zich ook nog zou verontschuldigen voor haar pinnige toon, maar die bleef haar alleen maar boos aankijken.

'Dan ga ik maar,' zei Zoe zachtjes. Ze stond op en liep naar de deur.

Jen kwam achter haar aan, en net toen Zoe het huis uit wilde lopen, legde Jen een hand op haar arm.

'Het spijt me, oké? Ik kan er gewoon niet meer tegen dat iedereen zegt dat er niets met Jack aan de hand is. Er is wel iets aan de hand en ik lijk de enige te zijn die dat ziet. Ik heb het gevoel dat ik verdrink zonder dat iemand het merkt. Probeer het alsjeblieft te begrijpen.'

'Ik doe mijn best,' zei Zoe. 'Zal ik volgende week terugkomen? Of heb je daar geen zin meer in?'

'Wat?' Weer vulden Jens ogen zich met tranen. 'Dat moet je niet zeggen. Natuurlijk wil ik dat je komt. Je bent mijn beste vriendin. Ik heb je nodig. Kom alsjeblieft terug. Volgende keer houden we het gezellig, oké? Ouderwets gezellig. Beloofd.'

Langzaam knikte Zoe. De woorden klonken bekend, maar ze waren geen beste vriendinnen meer. Al een tijdje niet meer.

'Tot volgende week dan,' zei ze, naar de auto lopend. Toen ze wegreed, bedacht ze dat ze niet eens de kans had gehad om Jen

te vertellen over haar avontuur op zolder, of over iets anders wat haar bezighield.

Alles was anders nu, dacht ze. Chad was weg. Jen en zij groeiden uit elkaar. Ze had het gevoel dat ze in een volslagen isolement leefde. Als ze niet in alle eenzaamheid wilde sterven, moest ze nodig actie ondernemen. Stap één: een klusjesman zoeken die de zoldertrap voor haar kon repareren. Stap twee: het huis uit gaan en nieuwe mensen leren kennen.

Jennifer Beldon wist dat elke moeder haar eigen kind heel bijzonder vond, maar in haar geval was het echt waar. John Beldon, die vernoemd was naar zijn grootvader en door iedereen Jack genoemd werd, was een mooi, opgewekt en o zo slim knulletje. Met zijn achttien maanden kon hij al lopen en rennen, zij het nog wat hobbelend. Grote blokken kon hij al op elkaar stapelen en hij begreep woorden als boven, beneden en heet. Hij kon lachen, dingen aanwijzen die zij benoemde, hij herkende het geluid van zijn vaders auto en hij kon verbazingwekkend goed voetballen. Hij was heel lief en voorzichtig met het vreemde oude hondje van zijn oma en waste zelfs min of meer zelfstandig zijn handjes voor het eten.

Alleen praten kon of wilde hij niet.

Jen zat op de vloer in de woonkamer tegenover Jack. Op de achtergrond klonk klassieke muziek. Het kleed was van organisch katoen en dik genoeg om de ergste klap op te vangen als Jack viel. De zon scheen door de met stoom gelapte ramen. Zover het oog kon zien, de neus kon ruiken en de longen konden inademen, was er geen vuiltje aan de lucht – letterlijk en figuurlijk. Geen chemicaliën in de buurt.

Ze liet Jack een eenvoudige tekening van een spin zien. Jack klapte in zijn handjes en wees. Op een tweede tekening stonden wel alle onderdelen van de spin, maar kriskras door elkaar, waardoor er meer een willekeurig patroon te zien was dan een insect. Met een frons in zijn voorhoofd schudde Jack zijn hoofd, alsof hij wist dat er iets niet klopte. Jen hield de eerste tekening weer omhoog en hij begon te stralen.

‘Wat ben je toch een slimme jongen,’ zei ze. ‘Ja, dat is een spin, hè? Goed zo.’

Jack knikte en klopte toen met zijn hand tegen zijn mond.

Meteen begreep ze wat hij bedoelde, en ze keek op de klok. Halftwaalf.

‘Heb je honger?’ Op hetzelfde moment hoorde ze haar maag rommelen. ‘Ik ook. Ik ga eten klaarmaken. Wil je kijken?’

Lachend kroop Jack het kleine stukje naar haar toe. Toen stond hij op en stak zijn armpjes naar haar uit voor een knuffel.

Zoals altijd vond ze troost in de warmte van zijn kleine lijfje. Het was zo’n lieverd, dacht ze dankbaar. Slim, lief, vrolijk. Als hij nou ook nog...

Die gedachte duwde ze weg. Het ging zo goed vandaag. Daar moest ze zich op concentreren. De rest kwam later wel.

Ze stond op en samen liepen ze naar de keuken. Jack stortte zich meteen op het speeltafeltje in de hoek bij de voorraadkast. Daar lagen allerlei spulletjes waarmee hij zich kon vermaken als zij aan het koken was. Een enorm tekenblok met dikke, niet-giftige krijtjes, een blauw met groene ‘lunchbox’ waar muziekjes uit kwamen of een stem die opnoemde wat er allemaal in zat. Eigenlijk had ze een speelkeukentje willen hebben, maar daar had Kirk tegen geprotesteerd. Tegen haar opmerking dat

het helemaal niet gek was als jongens met keukenspullen speelden, had Kirk ingebracht dat ze het dan helemaal eerlijk moesten doen: een keuken, oké, maar dan ook een werkbank met bankschroef en toebehoren. Hoewel hun keuken niet bepaald klein was, zou er dan te weinig ruimte voor haar overblijven en dat was ook weer niet de bedoeling.

Zorgvuldig deed ze het hekje achter zich dicht, zodat Jack niet zonder haar op onderzoek uit kon gaan, en plugde haar telefoon in het kleine boxje op het aanrecht. Na Pandora geopend te hebben, scrolde ze naar hun favoriete liedjes.

‘Zin in disco?’ vroeg ze glimlachend.

Met een brede grijns keek Jack naar haar op.

You Should Be Dancing van de Bee Gees begon. Ze wiegde met haar heupen. Jack deed hetzelfde, zo'n beetje. Voor zijn leeftijd bewoog hij heel gecoördineerd. Ze stapte opzij, achteruitlopend naar de gootsteen. Lachend klapte Jack in zijn handen. Ze draaide twee rondjes en hij deed haar na.

Een kwartiertje later konden ze aan tafel. Ze had Jacks kinderstoel naar zich toe getrokken. Uit het speakertje klonk nog steeds discomuziek.

Zijn lunch bestond uit een klein beetje malse kip en bloemkool-aardappelkoekjes waarvoor ze een recept op internet gevonden had. Om te voorkomen dat het te vet werd, had ze ze gebakken in de air-fryer. Als bindmiddel had ze ei en wat biologische cheddar gebruikt. Ze had de koekjes wat kleiner gemaakt dan in het recept stond, zodat hij ze goed beet kon pakken. Hoewel hij al heel goed overweg kon met een lepel, was het haar opgevallen dat hij beter at als hij alles op zijn bord gewoon op kon pakken.

Zelf nam ze wat zalm die over was van de dag ervoor met een paar crackers. Eigenlijk had ze voor zichzelf een salade moeten maken, maar dat vond ze zo'n gedoe. Kirk zei altijd dat ze zo'n kant-en-klare salade moest kopen, en dat was misschien wel handig, maar dat vond zij weer zonde van het geld.

'Vandaag is het woensdag,' zei ze tussen twee happen door. 'Het is mooi weer buiten. We kunnen wel een eindje gaan wandelen. Naar zee bijvoorbeeld.'

In alle literatuur die ze gelezen had, stond dat ze zo veel mogelijk tegen Jack moest praten alsof hij haar begreep. Dat hij niet praatte, betekende niet dat hij het niet begreep. Dus zorgde ze ervoor dat ze altijd in volledige zinnen sprak en de juiste woorden gebruikte. Specifiek zijn. Lulu, het hondje van haar moeder, was niet gewoon een hond, het was een Chinese naakthond. Ook eten benoemde ze heel specifiek. Brood. Appel. Rijstwafel. Hetzelfde gold voor zijn speelgoed.

Elke seconde dat hij wakker was, wist ze waar hij was en wat hij deed. Altijd zocht ze naar mogelijkheden om zijn ontwikkeling te stimuleren, hem te helpen groeien. Ze kende alle waarschuwingssignalen voor autisme en afgezien van het feit dat hij niet praatte, vertoonde hij die niet. Maar er moest een reden zijn waarom hij niet praatte, en er waren nog wel duizend dingen die fout konden gaan. Dat besef hield haar 's nachts uit haar slaap.

Na de lunch bracht Jack voorzichtig zijn bordje naar de keuken. Zij nam het van hem over en zette het op het aanrecht, naast dat van haar. Ze deed het hekje weer dicht en zette de muziek uit, want een kind moest ook aan stilte wennen.

Met haar oordopjes in begon ze de keuken op te ruimen.